

Heb dank daarvoor!

gedichten

Theo Aalberse

e-mail: theoman@casema.nl

website: <http://theoman.webdocument.nl>

Voor die ik beminde,

augustus 2013

Heb dank daarvoor!

*De velden waar de rozen
zo uitbundig bloeiden,
waar zo gul lavendel was gezaaid,
de beken waarlangs wilgen,
nooit geknot,
hun dunne takken smekend lieten wijzen
naar de zonnehemel.....
Dat alles ben ik weer gaan zoeken;
ik heb het niet gevonden.*

*Met gesloten ogen
reis ik in de tijd terug.
Jij liep daar in het bloedrood
van papavers,
wijzend naar een zwaluw van die zomer
en naar de appelgaarden,
zo wit en zwaar van bloesem.*

*Waar is de vijver
waarin de vissen zilverden als pijfen?
Hier wees jij mij het riet
en de trotse gele lissen.
Ach, ik beminde je en alles om ons heen.*

*De ruïne van het oude kerkje,
zo bemost, als droeg het een kleed
van fluwelig groen, verdween.
De schaduw die het wierp
zo zacht en zo verkoelend
lichtte op door de glimlach van jouw ogen
die mij steeds veroverde.*

*Het prieel, blauwer dan het hemelsblauw
nodigde tot rusten.*

*Wij zaten aan de kleine tafel
en dronken van de zoete wijn.*

*Wij hoefden niet te spreken
want alles sprak vanzelf.*

*Hoe groot kan het geluk zijn?
Hoe groot het vredige gevoel?
Zo groot dat zelfs
de oude treurwilg ons scheen toe te lachen.
Ik weet het nu
want het is alles over en voorbij!*

*Een wandelaar, zo eenzaam, kwam langs,
de armen vol pioenen.
Hij zong van zijn verloren liefde,
zo droef,
dat zelfs de vogels hun zoete zang vergaten,
tot hij was gegaan
met treurnis in zijn hart.*

*Hier stond het marmeren beeld,
wakend,
met hier en daar het tere craquelé.
Daar beiden plukten wij een witte roos
en legden die voorzichtig
aan de blanke voeten.*

*Bij het kleine meertje
tussen het bladerrijk geboomte,
waar een kleine waterval
neerspatte op de bealgde keien
die van geen wijken wisten,
verlegden wij wat stenen
zodat het koele nat
een andere stroming koos.
Tevreden keken wij ernaar.*

*Ik kon geen andere naam voor jou bedenken.
Geen woord dat goed genoeg was
je eenmaal iets te zeggen,
te danken voor je ogen,
die blikten om je heen
en soms zo lachend op mij bleven rusten.*

*Jij leerde mij van korenbloemen
en liguster wit-gepluimd.
Van vlinders met de pauwenogen
en libellen, blauw en geel.
Van de goud-gekleurde kevers
en van vinken het gezang.*

*Hoe kon ik eerder slechts de bomen zien;
niet een beuk, een spar of eik?
Hoe kon ik van de vogels spreken?
Ik kende niet de gors of karekiet.
't Was wel horen dat ik deed
maar luisteren was het niet.
Ik keek wel in mijn wereld rond;
jij was het die mij ook liet zien.*

*De avond viel.
Het eerste duister kroop al in de struiken.
Even ruiste een lichte, milde regen.
Aan de twijgen parelden
heldere regendruppels
die iriseerden in het late zonnelicht,
als kostbare juwelen.
Het was wonderschoon!*

*Gezeten op een dijk
aanschouwden wij de velden, het struweel
waar wij zo heerlijk toefden.
En altijd weer zong jij zacht het mooie lied
waarvan jij en ik zo hielden.
De melodie bewaarde ik
voor altijd in mijn hart.*

*Tussen de hoog gegroeide varens
en op het donzig mos
vonden wij een plaatsje om te rusten.
Wij lagen daar, hand in hand.
Dat deed mij weten
dat je zo dicht bij mij was.
Morpheus deed nog even op zich wachten.
Droomloos waren wij
onder de wijdse sterrenhemel.*

*Ik ontwaakte uit mijn droom van geluk
en van voorbije tijden.
'k was nog steeds dezelfde
maar alles om mij heen was weg.*

*Nu stond ik niet meer bij dat schoons
van de velden paars en rood.....
het heldere meer
en de bloemrijke dijk.
Het zeldzaam paradijs van vrede
was voorgoed verloren.
Ik kijk rond en zie betonnen blokken
waarin mensen, dicht opeen,
hun dode leven leiden tussen kale muren.
Dat alles koud en zonder rust.*

*Hier zijn de mensen talloos en zo naamloos
zodat men elkander zelfs niet groet.
Een ieder is op weg en allen zijn mij vreemd.
Ook jij verdween nu uit het zicht.
En donkere wolk en koude nevel
ontnam mij jou voorgoed.
De verlatenheid was groot
en deed alles in mij sterven.*

*De nevel kruipt nu in mijn hoofd.
Ik weet niet waar ik staan zal of kan gaan.
Was mijn droom een enkel zinsbedrog?
Deze plek moet ik verlaten.
Zoeken naar een grote leegte,
al was het slechts een veld als een woestijn.*

*Als een kostbare schat
zal ik dit groot geluk bewaken,
bewaren als en kleinood, delicaat.
Het heden en verleden
hebben geen gelijkenis.
Thans baan ik mij een weg
naar rust,
een ander, nieuw geluk voor nu,
al is het zonder jou.
Jij, die mij beminde.
Heb dank daarvoor!*

*Deze gedichtenbundel is
gratis gedownload via
webdocument.nl*